

„Въ неговата глава има повече мисли, отколкото въвъ вашитѣ“, — каза тя високо и откъсна съ човка главицата на умрѣлото пукалче. И главицата му падна въ пѣсъка.

И тогава излѣзе на бѣлъ свѣтъ това, което подиграваното цвѣте въ своето усамотение бѣше събрало въ главата си. Потокъ отъ тъмни мисли — сѣменца — се прѣснаха около километровия камъкъ и, когато дойде пакъ пролѣтъ, тѣ нацвѣтѣха червени и весели, около остарѣлото лице на камъка и той изглеждаше като че ли на стари години имаше вѣнецъ около шията си.

